BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN!

İşçi Köylü Kurtuluşu

TKP/ML MERKEZİ KİTLE YAYIN ORGANI Nisan 1999 Özel Sayı:20

TÜM ÖRGÜTLÜ TARAFTARLARA PARTİ TARİHİ HAKKINDA BİLGİLENDİRME

27 yıllık bir mücadele tarihine sahip Partimizin sınıf mücadelesi mevzisinde ortaya koyduğu dirayetle, siyasi-ideolojik-örgütsel ve askeri olarak tanımlanması, binlerce sayfa tutacak yazılarla bütünlüklü olarak ortaya konabilir. Partiyi bütünlüklü tanımanın gerçekliği bu olmasına rağmen, bugün açısından bundan daha önemli gerçek, neredeyse % 80- 85'i yenilenmiş bir parti olarak, özellikle taraftar sempatizan ve yeni parti üyeleri açısından bilinmesi aciliyet arz eden partiyi en genel niteliğiyle tanımanın bir alaz gibi bilme arzusunu yakıp kavurduğudur.

İşte birkaç bölümden oluşacak bu yazı bu ihtiyaca cevaben yazılmıştır.

Partimiz 1972'de İbrahim Kaypakkaya yoldaşın öncülüğünde kurulmuştur.

İbrahim Kaypakkaya (İK) yoldaş daha önceden çeşitli derneklerde çalışmış, öğrencilik yılları boyunca çeşitli sosyalist dergilere yazı yazmış, devrimi yapmak için örgütlü olmanın şart olduğunu kavradığı andan itibaren de, önce o dönemin Türkiye İşçi Partisi'ne (TİP) üye olmuştur. Bir süre sonra, Türkiye İşçi Partisi'nin devrimci bir parti olmadığını, yalnızca parlamenter mücadeleyi benimseyen, düzenin kökten değişimini değil bazı düzeltmeleri hedefleyen bir parti olduğunu fark edince de Türkiye İşçi Partisi'nden istifa ederek, Doğu Perinçek'in önderliğini yaptığı illegal Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi'ne (TİİKP) girerek orada mücadeleye katılmıştır.

İK yoldaşın gerek TİP gerekse TİİKP içindeki faaliyeti, aynı zamanda durmak bilmez bir inceleme, araştırma ve okuma faaliyeti olmuştur. Bunların yanı sıra öğrenci eylemleri, köylü eylemleri ve toprak işgalleri, işçi grevleri ve 15- 16 Haziran Büyük İşçi Direnişi gibi sınıf mücadelesinin sıcak pratiği içinde yer alması, işçileri, köylüleri, gençliği tanımasına, bu sınıf ve tabakaların mücadele tutarlılığını onların sosyal gerçekliğiyle birlikte kıyaslamasına ve daha da önemlisi, devletin çalışan ve üreten emekçi yığınların hareketi karşısında aldığı tutumu bizzat onlarla birlikte yaşamasına ve bunların sonucunda da İK yoldaşın düşüncelerinin hızla olgunlaşma sürecine girmesine yol açmıştır. Bu gelişmelerin bir sonucu olarak İK yoldaş, 15- 16 Haziran işçi direnişi ve daha önce Trakya ve Ege köylülerinin gerçekleştirdiği toprak işgalleri içinde yer alarak hem Batı Anadolu'nun köylüsünü ve sorunlarını, hem de işçileri ve sorunlarını doğru bir biçimde tahlil etmiş, ardından 1970'lerden hemen sonra Doğu Anadolu bölgesinde görev isteyerek, Türkiye Kürdistan'ında faaliyete başlamıştır. TİİKP İK'nın bitmez tükenmez enerjisini bildiğinden dolayı İK'yı ve onun gibi çalışan yoldaşlarını DABK'a atayarak orada faaliyete sokar. Bu faaliyet süresi İK yoldaşın olgunlaşan siyasi düşüncelerini bir programa dönüştürmek için dönüm noktası olur. İK yoldaş, bir taraftan bölge tahlillerine girerek Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısının taslak çatısını oluştururken, diğer yandan doğudaki ulusal farklılığı görür, Halk Savaşı gerçekliğini ve Kemalizm'in özünü daha açık bir şekilde kavrar. Gördüklerini güçlü bir tahlil yeteneğiyle hızla yazıya döker. 1971'in sonlarına geldiğinde faaliyet içinde ve inceleme araştırma sonucunda ortaya çıkan gerçeklerle TİİKP'nin savunduğu düşünce- lerin tam bir zıtlık oluşturduğunu görür. TİİKP de reformist, sosyal şoven ve Kemalist'tir. Ne işçinin ne köylünün sorununu, ne de ihtilali kavramamıştır. Ordu içindeki darbeye (Kemalist subayların) bel bağlayan, parlamentarist ve reformist bir partidir. Bütün bunlar İK'yı tam anlamıyla netleştirir. Tahlilleri devrimin niteliğini tanımlar ve devrimin gerçeklerin üstüne oturarak tanım bulmuş niteliği onu

gerçekleştirebilecek nitelikte bir partiyi dayatır; işte bu Marksizm-Leninizm- Maoizm silahıyla donanmış, ülkenin sosyo-ekonomik yapısını ve tarihini doğru bir biçimde tahlil etmiş, Halk Savaşı stratejisini benimsemiş, işçi sınıfının öncü müfrezesi ve tüm halkın önderi olan bir partiyi, TKP/ML'yi Türkiye devriminin tarih sahnesine çıkarır. Hızla Doğu Anadolu bölgesinde örgütlenmeye girişir. Diyarbakır, Urfa, Mardin, Kars, Malatya, Kahramanmaraş ve Dersim'de örgütlemeye gider. Aynı zamanda büyük şehirlerde, özellikle İstanbul'da faaliyet başlatılır. Bütün çalışmasını silahlı bir faaliyetin başlayıp gelişmesine hizmet edecek şekilde şekillendirir. Malatya faaliyeti içindeyken, THKO militanlarından Sinan Cemgil'in ihbar edilerek TC tarafından katledilmesinden hemen sonra, Kürecik'e giderek ihbarcıyı tespit eder. Bizzat kendisi ihbarcıyı birkaç yoldaşıyla birlikte alıp sorgular ve cezalandırır. İK yoldaş kendisiyle aynı düşünceleri benimseyen mücadele arkadaşlarıyla görüşür, TİİKP içinde mücadele imkanının kalmadığını, Marksist-Leninist görüşlere yasak ve ambargo uygulandığını somut verilerle ortaya koyar. Bu arada TİİKP'nin şeflerinden Doğu Perinçek ve Halil Berktay'ın İbrahim'i öldürtmek için kurdukları komplo da ortaya çıkınca tüm ipler kopar, İK ve yoldaşları 1972 Nisanında TKP/ML ve askeri gücü TİKKO'yu kurduklarını resmen duyururlar.

Doğu Anadolu Bölge Komitesi, bir-iki kişi hariç tümden İK yoldaşın yanında yer alır. İK partinin savaş içinde inşa edileceği gerçeğine ve iktisadi ve siyasi tahlillerin sonucuna uygun olarak hızla örgütlenmeye girişir. (Tohum romanı bu mücadeleyi belgesel olarak anlatmaktadır. Bütün yoldaşlar 1972-73 tarihleri arasını kapsayan ve İK yoldaşın yakalanmasına kadar ki süreci anlatan bu romanı mutlaka okumalıdır.)

Önder yoldaş İK tarafından kaleme alınan ve o günden bugüne Partimiz TKP/ML'nin siyasal programı olarak bize kılavuzluk eden bu görüşler nelerdir? Kısaca bu görüşleri özetlemek gerekirse, partimizin siyasi görüşleri şöyledir:

1- Ülkemiz (Yani TC sınırları içinde var olan toprak parçası) ekonomik ve siyasi olarak görünüşte bağımsız olsa da gerçekte emperyalizme göbek bağıyla bağlı yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkedir. Türkiye burjuva demokratik devrimini yaşamamış, kapitalizm öncesi iktisadi yapı olan feodalizmi tasfiye etmemiştir. Dolayısıyla burjuva demokratik devrimin temel hedefi olan toprak devrimi gerçekleşememiş ve burjuva demokrasisi de yaşanmamıştır. Türkiye'nin önceli Osmanlı İmparatorluğundan beri kapitalist-emperyalist ülkeler, Türkiye'deki milli kapitalizmin gelişmesini her zaman önlemiş ve Osmanlıyı her bakımdan kendine köle düzeyinde itaatkar ve bağımlı hale getirmişlerdir. Birinci dünya savaşına gelindiğinde Osmanlı iktidarı neredeyse emperyalizmin halkı sömürmesinde tahsildar rolünü üstlenmiştir. Hatta emperyalistler borçlarını doğrudan kendilerinin tahsilini sağlaması için Osmanlı İmparatorluğunda devlet içinde devlet durumunda olan ve vergileri doğrudan toplayarak emperyalist devletlere aktaran Duyun-u Umumiye (Borçlar İdaresi) kurumunu oluşturmuşlardır. Osmanlı İmparatorluğu boğazına kadar borçlanmış, ordusunun eğitimini bile Alman subaylarınca yürütür olmuştur. Demiryolları ve limanlar halkın ihtiyaçları doğrultusunda değil, emperyalist metaların ülkeye pazarlanması ve ülke madenlerinin, tarım ürünlerinin emperyalist ülkelere akıtılmasına yarayacak şekilde planlanmış, ülke boğazına kadar borcun ve sefaletin batağına gömülmüştür. Bu yetmiyormuş gibi Osmanlı ordusunun Alman subayları komutasında, Alman çıkarları doğrultusunda savaşa sürüklenerek kahredici bir yenilgi ve kıyım görmesi ve ardından da 1918'de emperyalist savaştan başarıyla çıkan İngiliz, Fransız ve İtalyanlar tarafından paylaşılmak üzere işgal edilmesi çeşitli milliyetlerden halkımızı çileden çıkarmış ve halk her yerde emperyalist işgale karşı çete savaşına girmiştir. Marmara Bölgesinde sosyalist düşüncelerden etkilenen Çerkez Ethem, Ege Bölgesinde birçok zeybek ve efe hızla silahlı birlikler oluşturarak emperyalist ordulara ve işbirlikçilerine yönelmiş, Güneyde Kürtler, Fransızlara karşı silahlı karşı koyuşlar başlatmış ve emperyalist işgale karşı direniş ruhu kısa sürede bütün Anadolu halkını ayağa kaldırmıştır.

İşte tam da böyle bir ortamda Osmanlı hanedan- lığı, efendilerine karşı baş kaldıran "melun halkı" dize getirmek için, o dönem üçüncü ordu müfettişi olarak Mustafa Kemal'i ("Atatürk") İç Anadolu, Doğu ve Güneydoğu Anadolu'daki isyanları bastırması için Samsun üzerinden Anadolu'ya gönderir.

Anadolu'ya giden M. Kemal, halkın işgale karşı aldığı başkaldırı tutumunu, emperyalizmin ülkeyi doğrudan sömürgeleştirmesini değil de, kendilerini aracı kılarak ve kendilerine de bir uşaklık payı vererek yarı-sömürge statüsünü korumasını, Ermeni, Rum, Yahudi kompradorları yerine kendilerini kullanmasını isteyen, Müslüman-Türk kompradorlarının ve toprak ağalarının çıkarları doğrultusunda bu isyanların önderliğini ele geçirmeye soyundu. Bir taraftan isyanın doğasını azaltmaya çalışırken, diğer yandan emperyalistlerin temsilcileriyle el altından görüşmeler yaptı. (Fransız ve İngiliz temsilcileriyle) Nihayetinde sadece kışkırtılmış ve kandırılmış Yunan ordularıyla birkaç göstermelik küçük çatışmaya girerek, 1922'de işgalin kaldırılması karşılığında Osmanlı'nın imzaladığı tüm kölelik ve bağımlılık anlaşmalarını kabul eder. Osmanlı sarayını aracı olarak devreden çıkarır ve Yeni Türk tüccar ve ağalarını aracı olarak kabullendirir. Sonuçta sömürge yapı kaldırılır ama uşak Türkiye Cumhuriyeti olarak değiştirilen Osmanlı yapısının yarı-sömürge, yarı-feodal yapısı olduğu gibi kalır. Eski anlaşmalara bağlı kalınır. Yeni borçlanma anlaşmaları yapılır. Köylü yine topraksız kalır, ağalık, şeyhlik devam eder. Tefeci tüccar sınıfı hızla palazlanır, simsar rolü üstlenen komprador kapitalistler gelişir, işçi sınıfı azgın bir sömürü ve baskıya maruz kalır ve asalak sınıfların hakimiyetinde oluşan devlet faşist bir karakterde şekillenir.

Özet olarak, Türkiye Cumhuriyeti emperyalizme bağlı yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülke olarak, feodal imparatorluk yerine yarı- askeri faşist bir diktatörlük olarak kurulur. Bu devlete hakim olan sınıflar emperyalizmin uşağı komprador burjuvalar ve büyük

toprak ağalarıdır.

2- Bu sebeplerden dolayı çeşitli milliyetlerden ve inançlardan Türkiye halkının kurtuluşunu hedef alan TKP/ML devrimin karakterini (yani niteliğini) sosyalist devrim değil Demokratik Halk Devrimi olarak belirler. Bu karakterdeki bir devrimin amacı emperyalizme bağımlılıktan kurtularak bağımsızlığı kazanmak, komprador kapitalistleri devirerek ve mülklerine el koyarak işçi sınıfını özgürleştirmek, köylüleri toprak devrimi yoluyla ağa zulmünden ve tefeci tüccar sömürüsünden kurtarmak, gençlerin özgür ve bağımsız gelişmelerini sağlamak, orta ve küçük burjuvazinin tefeci-tüccarlarca, komprador kapitalistlerce ve büyük toprak ağalarınca sömürülmesinden ve engellenmesinden kurtulmasını sağlayarak üretici güçlerin önünü açmak, bu amaçlarla işçi sınıfı önderliğinde, işçi-köylü temel ittifakına dayanan halkın birleşik cephesini örgütleyerek, halkı soyup soğana çeviren, sömürüyü devam ettirmek için sürekli zulüm uygulayan, feodalizmi, komprador kapitalizmi ve bunların efendisi ve destekçisi olan emperyaliz- mi yıkmak ve bu üç büyük kamburdan kurtulmaktır. Bu mücadelede devrime ideolojik-siyasi-örgütsel önderliği işçi sınıfı yapar, yoksul ve topraksız köylüler bu devrim- in temel gücü olarak halk savaşı içinde örgütlenir, küçük burjuvazi de, emperyalizm, feodalizm ve komprador kapitalizmle şiddetli çelişkisi yüzünden devrimde yer alır. İşçi-köylü temel ittifakı, küçük burjuvazinin yanı sıra giderek milli burjuvazinin demokratik kanadını da devrime çeker ve böylece devrimci cephe birleşerek devrimi gerçekleştirir.

3- Köylülüğün temel güç olmasının nedeni şudur: Demokratik Halk Devriminin özü toprak devrimidir. Toprağın dağıtılmasını acil olarak isteyen kendi yaşamını toprağa bağlamış olan köylüdür. Türkiye'de burjuva demokratik devrimler çağında bir burjuva devrimi yapılamadığı için, bu görev çağımızın tek tutarlı devrimci sınıfı olan proletaryanın omuzlarında kalmıştır. Bu devrimin yapılamamış olması toprak mülkiyetini ağalık sistemindeki gibi bırakmış ve bu sistemin ekonomik öğeleri olan ağalık, şeyhlik, beylik, marabalık, yarıcılık ve kiracılık olduğu gibi kalmış, bu ilişkiler aşiretçilik ve dinle sürdürülmüştür. Kapitalist metalar kapalı ekonominin etkisini kırmışsa da MÜLKİYET İLİŞKİSİ OLDUĞU GİBİ KALMIŞTIR.

Bu durum, yani hem ülkenin emperyalizme bağımlılığı, hem de feodalizmin tasfiye edilememesi durumu ülkedeki siyasi iktidara kendi geriliğini ve güçsüzlüğünü yansıtarak üst yapıyı faşistleştirmiştir. Yani devletin halk karşısında şiddet, cebir, yoksulluk ve sopayla var olması, devletin, çalışan emekçi yığınların en sıradan taleplerini, eleştiren ve bağımsız, özgür bir gelişme isteyen aydınların isteğini karşılayamama durumunun bir sonucu olarak şiddet tek çözüm olarak benimsenmiştir. Ekonomisi sürekli bir krizde olan bu tip ülkelerin, iktidarını sürdürmek için şiddetten, zamdan, yoksulluktan ve öldürmekten başka milyonlarca emekçi, yoksul köylü, genç ve aydına verebileceği başka hiç bir şeyi YOKTUR! Bu nedenle faşizm, Türkiye'de gelip geçici değil, sistemle bağı içinde sürekli bir siyasal kurum olarak varlığını devam ettirir. Faşizmin yenilgiye uğratılması sadece ve sadece bir devrimle mümkündür.

4- Öyleyse, başından sonuna kadar siyasi ve ekonomik (iktisadi) güçsüzlüklerin bir sonucu olarak var olan ve bu nedenle de tepeden tırnağa silahlı bir askeri güç örgütleyerek (ordu polis, mit, tim, korucu, sivil savunma birlikleri, sivil faşist milisler vb.) bu düzeni ayakta tutmaya çalışan, emperyalizm ve onun uşakları komprador kapitalizm ve feodalizmi devirerek devrime ulaşmanın tek şartı, tek zorunlu sonucu ve tek genel geçer yolu, silahlı halk savaşı yolu olmaksızın olanaksızdır. 70 yıllık TC'nin varlık biçimi ve halk yığınlarının mücadele deneyimleri sürekli olarak bir silahlı karşı örgütlülüğün zorunluluğunu ispatlamıştır. Öyleyse geçmişi köle ayaklanmalarına, bölgesel çete savaşlarına dayanan bir tecrübenin Marksizm-Leninizm bilimiyle yoğrularak işçi sınıfının komünizme varma hedefinde bilimsel bir yöntemle yeniden formüle edilen ve bu sayede bir milyarlık Çin ulusunu, Vietnam, Kamboçya, Yugoslavya, Arnavutluk'u zafere götüren Halk Savaşı Stratejisi niye Türkiye halkının da zulüm, sömürü ve kölelikten kurtulmak için başvuracağı bir strateji olmasın? İşte İK yoldaşın Türkiye koşullarına başarıyla uyguladığı ve pratiğe koyduğu ilkesel politikalardan biri de budur.

"Ordusuz bir halk köle olmaya mahkumdur"
"İktidar namlunun ucundadır"
"Tek kurtuluş silahlı halk savaşıdır"
"Ve ilk evresi uzun dönemli bir gerilla savaşıdır"

İşte devrime karar verilirken devrimi gerçekleştirmenin yolu, tek yolu, zorunlu, mecburi ve alternatifsiz yolu budur! HALK SAVAŞI!

Faşizm yaptıklarından gönül rızasıyla vazgeçmeyecek, emperyalizm azgın sömürüsünden, tefeci tüccar ve ağa kesimi de kendi rızasıyla ayrıcalıklarından vazgeçmeyecek, faşizm, insan gibi yaşayacak bir ücret yerine, iş istiyorum çığlığına, bilimsel ve özgür bir eğit- im istiyorum isteğine, bu düzenin değişmesini istiyorum sloganına her zaman ölümle, şiddetle, işkenceyle, hapishane ile, kitle kıyımı ile, daha çok işsiz, daha çok hayat pahalılığı ve daha çok ülkenin efendilere peşkeş çekilmesi ile cevap verecek ve bütçenin büyük çoğunluğunu iç savaşa göre örgütlediği silahlı güçlere, maaş, prim, avanta, modern silah, istihbarat vb. için harcayacaktır. Ve bu nedenle halk savaşı da her geçen gün tartışmasız tek doğru kurtuluş yolu olarak devrim isteyenlere, özgürlük isteyenlere ve insan gibi eğitilip yaşamak isteyenlere, tüm ezilen ve sömürülenlere şöyle haykırıyor: Sevgili kardeşim, kurtulmak istiyorsan bana başvur! İnsanlıktan çıkmak üzeresin, ancak bana başvurarak şerefli ve namuslu bir insan olarak kalabilirsin! Bensiz hiçbir yol seni kurtaramaz; Ne toplu ayaklanma hayali, ne parlamento, ne reform palavraları, ne de toplumsal uzlaşma kandırmacaları. Bensiz hiçbiri, hiçbiri ve hiçbiri seni insanlığa eriştiremez.

5-Türkiye'de Faşizm M. Kemal'den adını alan, Kemalizm ideolojisi çerçevesinde vücut bulmuştur. Kemalizm, resmi faşist TC tarihinin iddia ettiği gibi ilerici, milli kurtuluşçu, halkçı, inkılapçı... vb. değildir; faşizmdir. Kemalizm, Türk komprador burjuvazisinin, tefeci-tüccar

ve toprak ağasının, ırkçı-şoven ve faşist ideolojisidir. Daha 1920'lerde Adana-Nusaybin demiryolu işçilerinin kıyımdan geçirilmesi, 1925'lerden 1938'e kadar Kürt halkının defalarca soyu tüketilmek gayesiyle katledilmesi, tek celseyle idama gönderilen İstiklal Mahkemelerinin" binlerce hak ve özgürlük isteyen insanın darağaçlarına gönderilmesi, Türkiye Komünist Partisi başkanı Mustafa Suphi ve 14 yoldaşının aldatılarak Türkiye'ye çağrılıp Karadeniz'de hançerlenerek katledilmesi; onlarca kez TKP üyesinin aydın ve demokratların işkenceden geçirilerek on yıllarca cezaevinde tutulması; dilde, kültürde, ekonomide, siyasette sadece Türk olanın yüceltilmesi, anayasanın faşist İtalyan yasalarından örnek alınarak yazılması, 1950'lere kadar sadece tek partiyle demokrasi oyununu oynaması, Meclisin toprak ağaları, şeyhler, generaller ve mahkeme başkanlarından oluşması vb. Tümü Kemalizm ideolojisinin faşist, ırkçı ve şoven olduğunun tartışmasız kanıtıdır. Bunları inceleyen İK yoldaş, Kemalizm'in Faşist olduğu yönündeki ML teziyle, 50 yıllık küflenmiş gözbağını indirerek Türkiye siyasi tarihine başlı başına bir devrim olan, bir bilinç aydınlığı kazandırmıştır. Tabu ve yalan yıkılmış, gerçek, İK yoldaşın bilinci ve kalemiyle galebe çalmıştır.

6-TC yine resmi tarihin, burjuva siyasetçilerin ve darbeci, sosyal şoven ve reformist "Türk Aydını"nın söylediği ve kabul ettiği gibi "yekpare" "tek bir ulus"tan oluşmamıştır. Türkiye toprakları olarak ifade edilen sınırlar içinde Türklerden başka, Türklerin bir ulus olarak sahip olduğu bütün ulusal özelliklere sahip bir de KÜRT ulusunun bulunduğunu, dolayısıyla Kürtlerin bir halk değil, ulus olduğunu ilk kez ortaya koymuş ve Kürtlerin Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nın bulunduğunu, bunu görmeyen ve anlamayan kimselerin değil devrimci, demokrat bile olamayacağını söylemiştir. Kürt ulusunun Lozan Antlaşmasıyla "Misak-ı Milli" (milli sınır)lar içinde gösterilmesinin bir yalan olduğunu, Misak-ı milli sınırlarının Türk ulusunun, Kürt ulusunu boyunduruk altında tutmayı gizlediğini, Kürtlerin Lozan Antlaşması'yla 4 parçaya bölünerek Türkiye, İran, Irak ve Suriye tarafından bölüşüldüğünü tespit etmiş, böylece hem emperyalizmi, hem de Türk egemen sınıflarının demagojisi ve yalanlarını tespit etmiştir. Bu tarihi gerçeği tespit eden İK yoldaş bu tarihsel haksızlığın düzeltilmesinin bir devrim sorunu olduğunu, emperyalizm ve TC hakim sınıflarının hem Kürt hem Türk hem de Türkiye'deki diğer azınlık milliyetlerin düşmanı olduğunu; bu sınıfların devrilmesi ve yenilmesi için Türkiye sınırları içinde yaşayan çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının TKP/ML önderliğinde Demokratik Halk Devrimi için Halk Savaşı yoluyla mücadele ortaklığında ve örgütleme ortaklığında buluşarak ortak mücadelenin şart olduğunu vurgulamış ve gerçek kurtuluşa götürdüğü hayat içinde sınanmış olan proletaryanın bayrağı altında toplanmak gerektiğini söylemiştir.

Ulusal devrimler çağının 1917 Büyük Ekim Devrimiyle birlikte kapandığını, bunun yerine emperyalizme karşı proleter devrimlerin tarihsel akışın öncüsü durumuna geldiğini, bu dönemde ulusal olarak ezilen ve bağımlı duruma getirilen Kürt ulusunun ulusal bağımsızlık mücadelesinin de proletarya partisi önderliğini kabul etmeksizin zafer elde edemeyeceğini, çünkü ister ezilen, ister ezen olsun bütün burjuva sınıfların davasını kendi çıkarları için sattığını ve bu gerçeğin defalarca tarih tarafından ispatlandığını söylemiştir. TKP/ML'nin bunun bilincinde hareket ederek ulusal mücadelelerine yaklaşacağını, bu bilinçle her ne biçimde olursa olsun açıkça emperyalizme dayanmadığı müddetçe Kürt ulusunun Kendi Kaderini Tayin için vereceği mücadeleyi destekleyeceğini, bu mücadelenin önüne kimin tarafından zorluk çıkarılırsa çıkarılsın bu zorlukların karşısında, ulusal mücadelenin yanında yer alacağını, gerici bir önderliğe sahip olsa bile ulusun kader tayin hakkını ketlemeyeceğini, ama her şart altında Kürt halkı ve emekçileri içinde demokratik devrim, sosyalizm ve komünizm yönünde propaganda ve örgütlenme yapacağını söylemiş ve bu doğrultuda TKP/ML kadrolarını seferber etmiştir.

Özet olarak Türkiye'de Kürtlerin var olduğunu, ama sadece halk olarak değil bir ulus olarak var olduklarını, bu ulusun "Misak-ı Milli" sınırları içinde Türk egemen sınıfı tarafından ezildiğini ve bağımlı hale geldiğini, Kürt ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı olduğunu, mücadelenin de ortak olması gerektiğini ilk kez ortaya koyan İK yoldaş olmuştur. Kürtlerin bile "Kürt" olduğunu inkardan geldiği koşullarda, o Kürtlerin bir ulus olduğunu ve ezilen bağımlı halde tutulduğunu ortaya koymuştur.

7- O, yani İK yoldaş, TİİKP'ten ayrılırken Türkiye devrimci hareketine ve Partiye, siyasi bir ayrılığın nasıl olabileceğini ve siyasi bir örgütteyken ondan kopmanın hangi koşullar ve nedenlerle olduğu konusunda da önemli bir ders vermiştir, sadece bu görüşleri ortaya koyarak TİİKP'yle programatik bir birliğinin olmadığını göstermekle kalmamış, TİİKP program taslağını MLM bakış açısıyla eleştiriye tutarak onu adeta kalbura çevirmiştir.

8-Uluslalar arası Komünist Hareketin değerlerine, tecrübelerine ve o günkü koşullarda MLM yaklaşımına ilişkin görüşlerini de ortaya koyan İK yoldaş, ta o dönemde Mao'nun yaklaşımını bütünüyle sahiplenmiş, SSCB'nin Stalin'in ölümünden sonra revizyonist, 1960'lardan itibaren de sosyal-emperyalist olduğu yönündeki tahlili de doğru olarak benimsemiştir.

Mao'nun Çin'de başlattığı Büyük Proleter Kültür Devrimi'ni coşkuyla karşılamış, Mao'nun bu yönelimiyle sosyalizm koşulları altında sınıf mücadelesine katkı yaptığını görmüş ve onun bütün görüşlerinin doğru olduğu yönünde diğer devrimci demokratları haberdar ederek onların Mao'yu incelemeleri yönünde mücadele etmiştir. Mao'yu emperyalizm ve proleter devrimler çağının üçüncü klasiği olarak değerlendirmiştir.

9- Türkiye'de TKP/ML dışındaki devrimci örgütlerin küçük burjuva sınıf örgütleri olduğunu THKO ve THKP-C'nin maceracı ve fokocu olduğunu, TKP'nin revizyonist, sosyal-şoven ve sosyal-faşist bir Rus uşağı durumuna geldiğini, diğer solcu yaftalı TİP-TBP gibi örgütlerin de reformist ve parlamentarist olduğunu tahlil etmekle kalmamış, tek tek aydınların bile yakasına yapışarak halk ve devrim adına onlardan hesap sormayı

ihmal etmemiştir. (Bütün bunlar için, İBRAHİM KAYPAKKAYA BÜTÜN YAZILAR, YA DA SEÇME YAZILAR 1'e bakınız. Umut Yayımcılık Yayınları)

İşte önder yoldaşımız bu görüşlerin sahibi olarak tutsak düşmüştü. Pülümür ilçesi Vartinik mezrasında düşman tarafından kuşatılan İK yoldaş ve 5 yoldaşı çatışmaya girerler. Ali Haydar Yıldız şehit düşer. İK yoldaş yaralı olarak diğer yoldaşlarıyla birlikte çember dışına çıkmayı başarırlar. Ancak üç gün sonra! Şerefini, namusunu ve insanlığını paraya satan aşağılık ihbarcılardan bir öğretmen tarafından düşmanın eline verilir.

İK yoldaş daha ilk alındığı andan itibaren savunduğu görüşlere uygun tavrını açıkça ortaya koyar. Cellatların, işkencecilerin yüzüne tükürür. "Biz komünistlerin esir düşmesi ya da mücadele içinde şehit düşmesi yenilgi değildir" der. Partinin görüşlerini üç ay boyunca yüksek sesle haykırır. Örgüte ilişkin, yoldaşlarına ilişkin ve örgüte yardımcı olan köylülere ilişkin tek bir zararlı söz söylemez. Ser verir, sır vermez. İşkenceye dayanamayıp cellatların baskılarıyla belli şeyler kabul eden köylüleri bile işkenceciler karşısında savunur, onların kendisini toparlamasını sağlar. "Siz işkence zoruyla bu insanları kendilerini suçlamaya zorluyorsunuz" der.

Dönemin bütün profesyonel işkencecileri bu destansı komüniste "yeni numaralarını" denemeye gelirler. Ama hepsi de yenilginin ezikliği altında süklüm püklüm olurlar. Tırnakları çekilir, parmakları kesilir, bedeni dirhem dirhem çürütülür. Ama çelik iradesini ışıldatan inançları ve düşünceleri o mekanda da tarihin haklılık taktirini alır.

İşkenceciler 3 ay gibi bir zamanda çözemedikleri bu büyük komünist önderi öldürmekle, ikinci bir yenilginin ağır yüküyle kabuslu uykularına çekilirler. İK yoldaş bu tavrıyla Türkiye devrim tarihine ve tüm devrimcilere ilk kez kendi canıyla bedel bulmuş parlak bir direniş mirası bırakır.

Şimdi işkenceye düşen her devrimcinin mutlaka ilk düşündüğü bir simgedir o. İşkence altında ser verip sır vermemek onun adıyla özdeş yenilgisiz bir ilkedir. O, bu tavrının kaynağını Marksizm-Leninizm-Maoizmin evrensel biliminden almış ve işkence hanelerde de düşmanı mağlup ederek mahvetmenin muazzam önemde başarılı ve usta bir zafer abidesidir.

O her yerde komünist, her şartta direniş, her koşulda başarı ve zaferdir.

O tam ve kesin olarak ispatlanmış komünist bir önderdi.

ADI İBRAHİM KAYPAKKAYA, PARTİSİ TKP/ML'DİR.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş uzun işkence günlerinde ser verip sır vermemekle bir "yiğit" ve "kahraman" olarak mı bu tavrı koydu, yoksa Türkiye devrimci hareketinin tüm militanlarına bu muazzam tutumu can bedeli armağan ederken dünya görüşlerinin gereği olarak mı?

Dikkat ederseniz ulusal hareketten diğer küçük burjuva radikal örgütlere varana kadar herkes İK yoldaşın bu tavrına "saygı duyduğu"nu, bu direniş ruhunu "taktirle karşıladığı"nı söylemektedir. Ama onun komünist olup olmadığı noktasında aynı saygınlık ve hayranlığı göstermemektedir. Bu da onların, şeylerin niteliğini küçük burjuva idealizmi penceresinden görme ısrarının somut bir kanıtıdır. Oysa biliyoruz ki İK'nın bu tutumunu şekillendirme nedeni kesinlikle bireysel kahramanlık ve ideolojik değerlerinden kopuk bir "yiğitlik" değildir. O bu tavrı siyasi düşüncelerinin zorunlu bir sonucu olarak şekillendirmekle yiğitlik, kahramanlık duygularının şekillendirdiği tutumdan titizlikle ayırıyor ve bunu da gayet alçakgönüllü bir tavırla ifade ediyor. Ne diyor sorgusunda?

"Esasen biz komünistler hiçbir şart altında doğruluğuna inandığımız görüşleri dile getirmekte bir sakınca görmeyiz. Ama örgütsel faaliyetlerimizi, örgüt içinde faaliyet gösteren yoldaşlarımızı ve örgüte destek sunan, yardımcı olan halktan kişileri kesinlikle açık etmeyiz. Onların adını açıklamayız. ..." (özet) diyor. Yani bu direnişi siyasi inançlarının gereği olarak yapıyor. Ben işkence görüyorum zaten, eğer komünistsem, işkenceye ve zulme karşıysam hayatım pahasına da olsa başkasının işkencecilerin eline geçerek işkence görmesine kesinlikle hizmet etmem. Çünkü işkenceci, işkence yaptığı her kişiden başka kişilerin ismini, adresini, evini, işyerini isterken, onları da işkence hanelere çekerek işkence yapmak için ister, çay ısmarlamak için değil... Öyleyse devrimci namus, devrimci onur, insani duygu ve vicdani sorumluluk işkencecinin, işkence, tehdit ve ölüm korkusuyla işkence yaptığı kişiden istediği isim, adres vb. vermemektir. Ben işkence görüyorum, elbette bu kötüdür, çünkü acı, ıstırap ve zulüm görüyorum. İşkenceci bir meslek olarak seçtiği bu işi yaparken daha kötü bir durumdadır. Ama işkence altında şehit düşsem de bu acıları unuturum, sağ çıksam da bunlar unutulur. İnsanın yaşadıkça unutamayacağı şey, kendini işkenceden kurtarmak! için işkencecinin istediği başka kişileri işkenceciye teslim etmesidir. Bu kötünün en kötüsü bir aşağılanmadır. İnsanın kendi ruhunu kendi elleriyle darağacına çekmesidir ve işkenceciye hizmet etmesidir... Demek ki işkence altında düşünmemiz gereken şey, işkencecinin istediklerini yapmak değil yapmamaktır. İşkencecinin dediklerini yapmamak ve istediklerini vermemek, sadece devrimci değerlere, devrime, partiye ve halka hizmet etmez, aynı zamanda işkencecinin de bir insana daha eziyet etmesinden kurtarılmasıdır, bu birincisi.

İkincisi de ser verip sır vermemek, komünist ve devrimci olmanın, teorik ve pratik tutarlılığıdır. Şöyle ki, eğer bu devleti sömürücü, soyguncu ve zulüm devleti olarak görüyorsa bu kişi (ki görmese de gerçek budur) ve bu düzenin çürüdüğünü, sömürü, talan ve aldatmaca üzerine kurulduğunu, bunun için bu düzeni değiştirmenin bir tarihi görev olduğunu, bir insanlık ödevi olduğunu söyleyerek buna karşı mücadele ederken, bu düzenin paralı bekçilerinin eline esir düştüğünde de bu mücadeleyi o koşullarda sürdürmelidir. Dışarıdayken görev bu düzeni teşhir etmek, halkı bilinçlendirmek ve düzene karşı savaştırmakken, tutsak düştüğünde de bu mücadelenin

biçimi ser verip sır vermemektir. Yani o koşullarda da devrime ve partiye, devrimci inançlara ve düşüncelere bağlı kalmak, işkence ve tehdide boyun eğip kendi kişiliğini, inançlarının doğruluğunu ve yüceliğini ezdirmemek, çiğnetmemek ve kirletmemektir. İşte İK yoldaşın ser verip sır vermeme tutumunun en özlü anlamdaki ideolojik ve siyasi kaynağı budur. Onun tavrı birey-sel bir kahramanlık ve yiğitçe bir dayılanma değil komünist olmayı her şart altında bir yaşam biçimi olarak kabullenmesidir. Ki zaten öldürülmesinin nedeni de budur. Yani sahip olduğu düşüncelerin Türkiye'nin çeşitli milliyetlerinde işçi emekçilerince öğrenilmesi durumunda bu düzenin ayakta duramayacağını bildiklerinden dolayı faşizm, İbrahim Kaypakkaya'yı yok ederek! bu görüşleri gizleyebileceğini düşünüyordu, ama her zaman olduğu gibi bu kez de tarihin düşmanları olarak yanıldılar. Evet, İbrahim'i, arkadaşlarını ve örgüte yardımcı olan kişilerin ismini vermediği için değil, (bunun bir etkisi olsa da) onu TKP/ML'nin programını yazan kişi olduğu için öldürdüler. Çünkü sorun isim olsaydı İbrahim'in ismi ve örgütsel konumu da dahil diğer bir çok yoldaşın ismi, faaliyeti ve çalışma alanları bir yıl önce Doğu Perinçek tarafından verilmişti. O düşman tarafından zaten bilinen bir şeyin söylenmesinin de ihanet olduğunu, bir komünist için siyasi ihbar olduğunu, devrime ve par- tiye darbe ve zarar olduğunu bilerek, ser verip sır vermedi. Seve seve, bile bile ve coşkuyla yaşamını verdi. Yaşamını devrime, partiye, halka ve ideolojik değerlere armağan etti.

İK yoldaşın yakalanıp işkencede katledilmesi, Ali Haydar Yıldız yoldaşın şehit edilmesi, Türkiye devriminin ve partimizin ilk kadın şehidi Meral Yakar ve şehir gerilla faaliyetinin komünist komutanı Ahmet Muharrem Çiçek yoldaşın destansı bir direnişten sonra Şehremini'de şehit edilmesi, önder kadroların neredeyse tümünün ayrı ayrı yerlerde tutsak düşmesi partiye geçici bir örgütsel yenilgi getirdi.

Dışarıda kalan birkaç tecrübeli kadro partiyi toparlamaya çalıştıysa da bu çaba 1974 sonlarına kadar kendiliğinden bir çaba olarak kaldı. Aynı yıl (yani 1974) çıkarılan "genel af" birçok yoldaşın cezaevinden çıkmasını sağladıysa da asıl önder kadroların büyük çoğunluğu idam cezası almaları dolayısıyla içeride kaldılar. Cezaevinden çıkanlar dışarıdaki yoldaşlarla birleşerek partiyi toparlamak ve konferansa götürmek için geçici bir komite kurdular. "Koordinasyon Komitesi". Partinin toparlanması aynı zamanda bir konferans sürecine hazırlık olduğu için başlı başına bir iç siyasi mücadeleyi de gerekli kılıyordu. Özellikle Koordinasyon Komitesi içinde yer alanlar 1976'ya gelindiğinde bir takım farklı düşüncelere sahip olduklarını açıkça parti dışına ilan etmişlerdi. Bunlar tam konferansa gidileceği sırada "Türkiye'nin kapitalist olduğu", "halk savaşının bizim ülkem- izde geçerli bir mücadele olmadığı", "Türkiye'de toplu ayaklanma siyaseti gütmek gerektiği", " Kemalizm'in faşizm olduğu yönündeki düşüncenin de tartışılması gerektiği" vb. görüşlerle ortaya çıkarak partiyi siyasi olarak sağ bir çizgiye, örgütsel olarak da partinin parti değil "parti hareketi" olduğu teziyle tasfiyeye sürüklemeye çalıştılar. Bunlara hem dışarıdaki yoldaşlardan, hem de dışarıya çıkamayan önder kadrolardan şiddetli bir tepki geldi. "Bu sağcılık ve tasfiyeciliktir" dendi. Ve yoğun bir siyasi tartışma başladı. Kısa bir süre yalpalayan "Koordinasyon Komitesi" mahkum olacağını sez- ince alel acele ayrılık ilan etti ve partinin bir çok değerine de el koydu. Daha sonradan kendine "TKP/ML Hareketi" diyen ve "Halkın Birliği" adıyla bir dergi çıkaranlar! İşte bu 1976'da ayrılan kapitalist yolcu ve halk savaşı kaçkını "Koordinasyon Komitesi" grubudur.

Bu ayrılık partinin 1976'da yapılması düşünülen 1. konferansını geciktirmiş, parti yeniden bir toparlanma sürecine girmiş, DHB hizbine karşı yoğun bir ideolojik-siyasi mücadele başlatmıştır. Bu arada bu hizip İK'yı tümden inkar etmenin zirvesi olarak Mao'yu da inkar etmiş, Mao'nun köylü devrimcisi olduğunu, İK'nın da Çin şabloncusu olduğu ünlü kaba iftirasına nokta koymuştur. Bütün bunlara rağmen utanç verici bir çelişkiyle İK'ya "önder" demeye devam etmiş, onun simgeleşmiş şapkasının altına gizlenerek yıllarca İK'yı sömürmüş, bu siyasi iki yüzlülük ancak 1993'te TKİH'le birleşince zorunlu olarak son bulmuştur. Şimdi onlar, kör gözlerin bile gördüğü sosyal ve siyasal gerçeklere rağmen toplu ayaklanma hülyacıları olarak MLKP'leşmişlerdir.

İki yıllık bir toparlanmadan sonra bölgesel dönem sona ermiş, partimiz 1978'de 1. konferansını başarıyla toplamış ve zaferle sonuçlandırmıştır. Konferans İK ve yoldaşlarının yaşanmış taktik hatalarını tespit etmiş, partinin temel programının İK'nın 5 temel yazısı olduğunu kabul etmiş, tüm ülke çapında örgütlenmeye girişmiş, yurt dışındaki Türkiyeli işçileri ve öğrencileri hızla örgütleyerek orada da parti önderliği doğrultusunda sendikalaşma ve dernekleşmeye girmiştir.

Parti konferanstan sonra ideolojik-siyasal mücadelede yoğunlaşırken, özellikle Mao Zedung sorunu, sosyal emperyalizm ve üç dünya teorisi meselelerinde partiyi çok güçlü bir biçimde silahlandırmış, devrimin yolu sorununda halk savaşı meselesinde çok ciddi teorik yaklaşımlarda bulunmuştur.

Uluslararası proletaryanın ortak sorunları konularında da yoğunlaşan parti, ML partilerle enternasyonalist ilişkileri geliştirmiş, Mao'nun ölümünden hemen sonra keskin bir dönüşle ML çizgiden çark eden Enver Hoca ve Arnavutluk Emek Partisi'nin Mao Zedung şahsında Marksizm- Leninizm'e karşı Troçkist ve dogmatik cenahtan başlattığı saldırı karşısında dirayetli bir set oluşturmuş, uluslararası proletaryanın Maoizm bayrağı etrafında birleşme çabasında hatırı sayılır çaba harcamıştır. 1980'lere geldiğinde partimiz TKP/ML uluslararası komünist hareketin merkezi mızrağı konumuna gelmişti.

Nedir ki parti, siyasal sorunlarda böylesine yetkin bir noktaya gelmesine, örgütsel olarak derinlemesine ve genişlemesine güçlenip gelişmesine rağmen, özellikle askeri olarak TİKKO'yu 8 yıllık tarihinin en zirve noktasına getirmesine rağmen, esas olarak partisini, özellikle askeri pratiğini kır perspektifiyle örgütleyememesi yığın niteliğini kazanmış parti bünyesini kırsal alanda gerilla savaşına seferber edememesi, 12 Eylül faşist cuntasının gelişini altı ay önce tespit etmesine rağmen, partiyi bu

öngörü gereğince bu koşullar altında mücadeleyi sürdürmeye hazırlamaması gibi önderlikten kaynaklanan yetersizlik, sağ yönelim partiye sınıf mücadelesine ivme kazandırmak olanağını ketleştirmiş, 12 Eylül sonrası süreçte görüleceği gibi tarihsel bir fırsatı kaçırmıştır.

Tam bu sırada, yani 12 Eylül askeri faşist cuntasından beş ay önce parti içinde yeni bir kopuş daha görüyoruz. Mayıs 1980'de özellikle şehir askeri örgütlülüğünde yer alanların çoğunluğu oluşturduğu bir grup, parti önderliğinin sağcılaştığını, halk savaşını uygulayamadığını, bu görevi kendilerinin yapacağını iddia ederek partiden kopuyorlar. O günden sonra "GKK" olarak bir süre adını duyduğumuz bu grubun özelliği "sol" söylemli bir çıkış yapmasına rağmen aslında özü itibarıyla dogmatik, sağ ve geri politik bir grup olmasıdır. Bu nitelik onların partiden koptuktan sonraki pratiğinden rahatlıkla anlaşılabilir. Bunların pratiği teori- ye tepkinin insanı götüreceği olumsuz noktanın büyük tecrübeleriyle doludur. GKK "halk savaşını başlatacağız" iddiasıyla çıkmasına rağmen, eleştirdikleri partinin o günkü askeri yöneliminin çok çok gerisine düşmekle kalmadı, küçük marketler ve bakkallara "kamulaştırma" gayesiyle yönelerek siyasi perspektifini kaybetmiş, sıradan çetelerin "askeri pratiği" seviyesine düştüler.

2. parti konferansımızın kongre görevleri arasına koyduğu "parti tarihini yazılı hale getirme" görevinin başarılmasından sonra daha iyi görülecek ki GKK bunlardan sonraki parti düşmanı akım ve ayrılıkların parti içindeki temsilcilerinin hareket memuru ve kılavuzu olmuştur. Ama sonrakilerle (DABK ve Askeri Komisyon (AK) kliği ve konferans kaçkını suçlular güruhu (KKSG) GKK arasındaki fark GKK'nın üç yıl sonra kendini toptan fesh edip partiye katılması iken, sonrakilerin partiye karşı "günah" üzerine "günah", suç üzerine suç işlemesi ve partiden, parti anlayışından hızla uzaklaşmış olmalarıdır. (Buna sonra döneceğiz, şimdi kronolojik olarak devam edelim.)

12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi geldiğinde parti 2. konferansına hazırlanıyordu. Ama aynı zamanda parti karşısında da (geleceğini söylemesine rağmen) hazırlıksız yakalanmıştı. Cuntanın muazzam terörü güçlü bir yıkım da getirmişti. Bir yıl içinde cunta, toplumdaki bütün direniş odaklarını nötralize etmiş, partimiz de önemli kayıplar almıştı. PKK da dahil olmak üzere birçok örgüt pılı-pırtını topladığı gibi yurt dışına gitmiş, PKK sınır dışına çekilmiş, TDKP, Kurtuluş, Dev-Yol, Dev-Sol, MLSPB gibi örgütler merkezi önderliğiyle birlikte cezaevlerine doldurulmuştu. O koşullarda mücadeleyi sürdüren güç olarak kala kala partimiz kalmıştı. Parti bir taraftan bir an önce 2. konferansını toplamakla uğraşırken, diğer yandan da ağır terör koşullarında kayıpları azaltmak için yeni koşullara uygun örgütlülük yaratmaya çalışıyordu.

Nihayet 1981'de ülke içinde 2. konferansını toplamayı başaran parti, bu konferansını da başarıyla sonuçlandırdı. Kadrolarının büyük çoğunluğunu kıra çekerek gerilla savaşını başlatma kararı alır. Bu konferans öncesinde de küçük bir grup "Bolşevik Partizan" adını benimseyerek Mao'yu reddetme ve partiyi cunta koşullarında geri çekme tezleriyle kopar ve apar topar yurt dışına kaçarlar. Parti 2. konferans gereğince gerilla savaşının öncelikli alanı olarak tespit ettiği Dersim'e güçlerini aktarma hazırlığı içindeyken talihsiz bir düşman operasyonuna maruz kalır. 2. MK'nın neredeyse yarı üyesiyle birlikte partinin İK yoldaştan sonraki 2. sekreteri Süleyman Cihan yoldaşımız da tutsak düşer ve Marksist-Leninist-Maoist bir savaş partisinin önderi olmanın tavizsiz komünist tavrını koyarak İK yoldaşla aynı tarihi kaderi paylaşır. Ser verir sır vermez! Partimizin ikinci kızıl meşalesi olarak kavgamızın ölümsüzler tahtına konuk olur. Ama işkenceciler yenilgilerini gizlemek için onu öldürdüklerini kabul etmezler, "kendini pencereden attı, öldü" derler. Sadece katil değil, utanç verici bir korkaklığın, insanı rezil rüsva eden bir yalanın da sahipliğini üstlenir işkenceciler...

2. önder yoldaşın katledilmesi ve bir çok yoldaşın ele geçmesi partiyi yetkin kadrolar konusunda zayıf bir noktaya getirse de parti Dersim bölgesinde 2-3 gerilla birliğini oluşturmayı başarır. Ancak 2. MK'nın savaş konusunda kafasının açık olmaması savaş güçlerini önderliksiz bırakır. Parti bu olumsuz durumdan kurtulmak için 3. konferansını toplama hazırlığına girer. Bu arada parti tabanında, özellikle gerilla bölgesinde 2. MK'ya karşı tepki doruğa ulaşır ve siyasi dirayeti kay- beder. İşi MK'da yer alan kişilerin "ya onlar konferansa alınmayacak ya da biz konferansa temsilcilerimizi göndermeyeceğiz" şeklindeki yaklaşımla şahsiyetlere tepkiye vardırır. Bu anlayış parti içinde bir bunalım yaratır. Bu anlayışın sahibi olan DABK bölgesinin ikna edilmesi için batı delegeleri parti tüzüğü gerekleri çerçevesinde iknaya çalışırlar. DABK bölgesi konferansın mutlak Dersim'de yapılması gereğinde diretirler. Partinin büyük çoğunluğu bu ısrarı eleştirmekle birlikte suni ve yanlış anlayışlarla çatışma, onları düzeltme imkanını kullanmadan bir kopmanın yanlışlığını partiye yaşatmamak için konferansa oturmak üzere batı delegelerini Dersim'e gönderir. Birinci grup delege Ovacık'ın bir köyünde düşman tarafından kuşatılır. Yoldaşlar ellerindeki silah ve cephane yetersizliğine rağmen tam bir komünist kararlılık gösterirler, çatışırlar ve bir kişinin dışında tümü şehit düşer.

Bu ağır darbenin faturasını "coğrafik alanda" ısrar etme anlayışına çıkarması gereken DABK, tersi bir tutum alır. Bunu da 2. MK'ya yıkar ve konferansa gitmeden partiden ayrıldığını, daha doğrusu "partiyi kendilerinin temsil ettiği"ni söyleyerek partiyle bağlarını koparır. Bu

tarihi süreçte de parti üyelerinin büyük bir çoğunluğu DABK'ın bu tavrını dayatmacı, sol sekter ve sorunlara namlunun ucundan bakmak olarak değerlendirerek yeniden konferansı örgütleme işine girer ve 1987'de 3. konferansını toplar. DABK bölgesi çağrılmasına rağmen konferansa katılmaz.

3. konferansın sonucunda parti DABK'ı hala parti gücü olarak görür ve birlik için çağrı yapar. 3. konferanstan sonra ideolojik ve siyasi olarak mahkum edilen 2. MK temsilcileri parti yönetiminde yer alacak desteği yitirirler ve konferanstan kısa bir süre sonra ayrılarak kendilerini "Devrimci Partizan" (Komün) olarak adlandırırlar. Bu ayrılık partiyi etkileyecek bir nitelikte olmaz. Çünkü tasfiyeciler ve sağcılar olarak bir araya gelen küçük ve çizgisiz bir gruptur.

1991'de 4. konferansını yapan ve kamuoyuna "Merkezciler" ya da "Konferansçılar" olarak tanınan parti, DABK'la birlik diye bir sorununun olmadığı kararını alsa da parti tabanından gelen yoğun tepki üzerine, Siyasi Büro toplantısında yeniden DABK'a birlik çağrısı yapar. DABK ansızın ve beklenmedik bir tutumla 1992'deki çağrıya olumlu cevap verir. Her iki taraf görüşerek bir birlik komisyonu oluştururlar ve 92'nin sonlarına doğru resmen DABK'la birleşilir. Ve 93'ün başında 1. olağanüstü parti konferansı kararı alır.

1993 Mayıs'ında toplanan OPK "başarıyla" sonuçlanır. Ama aslında konferansın kendisi olduğu gibi birlik de birçok yanlış anlayışı barındırmaktadır. En önemli hata, birliğe gidilirken neden ayrıldığının hesabının verilmemesi, kimin ne oranda parti programı ve anlayışından uzaklaştığının tartışılmamasıdır. Dolayısıyla birlik gerçekten tek bir disipline sahip parti yerine kanatların iç disiplinlerini gizliden gizliye koruduğu ve grup ruhunu sürdürdüğü bir "federatif" birlik olur. Birleşen iki kanattan birini oluşturan DABK özellikle hesaplı davranır ve birliğe sahtekarca yaklaşır.

Konferanstan sonra da eski güçlerini aynı disiplin içinde ve 1 nolu bölgede tutarak Konferans kanadının tasfiyesi için tarihsel fırsatlar yaratmaya ve bu fırsatları kollamaya çalışır. Birlik daha bir yılını doldurmadan Askeri Komisyon içinde kümelenen DABK önderleri partiye karşı bir darbeye kalkışınca parti içinde öteden beri parti içi mücadelede devrimci normları benimsemiş, parti hukukunu ve tüzüğünü esas alan ve sorunları tartışma ve iradeyle çözmeyi benimseyen partinin büyük çoğunluğu ikinci kez DABK kaynaklı bu darbeyi tanımaz ve partideki sorunları ortadan kaldırmak için iradeye gidilmesini ve bunun yönteminin konferans olmasını benimserler. Darbeciler suçlarında ısrar ederler, ölüm fermanları çıkarırlar, partinin yanında yer alan gerilla birliklerini silahsızlandırma saldırılarına girerler. Ama özellikle köylülerin açık karşı duruşları ve tecrit etmeleri darbecileri bu tavırlarını uygulamaktan alıkoyar.

Parti de 1994 başında yeniden önüne konferansı koyar ve seçimler yoluyla Konferans Örgütleme Komitesi'ni (KÖK) oluşturur.

Ve nihayet KÖK de 1995'in Haziran'ında partiyi konferansa götürmeyi başarır. 2. Olağanüstü Parti Konferansı olarak parti tarihine geçen bu konferans partinin son 8 yıllık tarihini değerlendirerek bir çok önemli ders çıkarır.

Bu konferansın başlangıcında da bir grup tasfiyeci ve mücadele kaçkını, parti içinde işledikleri suçların hesabını vermemek için alt konferansta aldıkları yenilginin ağır hazımsızlığının da etkisiyle konferanstan kaçarlar. Konferanstan kaçarken de bir dizi suç işleyen bu suçlular güruhu hakkında partinin aldığı kararlar uygulanıyor ve uygulanacaktır. (Bunun için bkz. 2. OPK Kararları; Konferans Kaçkını Suçlular Güruhunu İyi Tanıyalım ... gibi belgeler.)

Şu anda partinin adını kullanan bu suçlular güruhu kendisine "TKP(ML) GÖK" demektedir. Bunlar her görüldükleri yerde tecrit edilecek, hiç bir biçimde yardım edilmeyecek ve hesap sorulacaktır.

Partinin adını kullanan ikinci grup da darbecilerdir. Bunlar da kendilerine TKP(ML) demektedir.

Bu bölümün içinde geçen ve partiden kopan diğer gruplar da sınıf mücadelesi arenasında silinip gittiler. Ki zaten mücadele etmek için değil, bırakmak için ayrılanlardı. Tıpkı "KKSG"ciler gibi. Şu anda ısrar görünümü veren darbeciler de sahip oldukları darbeci, tasfiyeci ve dogmatik anlayışlarının bir sonucu olarak bu kavganın gerçek zemini üzerinde uzun s3üre kalamayacaklardır. Tarihin bunların benzerleri konusunda verdiği hüküm defalarca ortaya konmuştur.

Böylece bu bölümde de çok kısa olarak parti tarihinde kuruluşundan bugüne kadar ki süreçte ayrılan, kopan irili-ufaklı grupları ve ayrılış/kopuş sebeplerini, koparken kendilerini tanıtma biçimler- ini ve hala parti adını kullananların ne olduklarını özetledik. Bu bölümde son olarak belirtmemiz gereken şey biçim- sel olarak bizi birbirinden ayıran ifade tarzının ne olduğudur. O da şudur. Darbeciler TKP(ML) olarak kendiler- ini ifade ediyor. Parti ise, yani biz de TKP/ML olarak ifade ediyoruz.

Yoldaşlar;

Partimizin kuruluşu ve siyasal programı ile partinin kurulduğu 1972'den günümüze değin yaşadığı ayrılıkları ve kopmaları özel bilgiler olarak verdik.

Bu bilgileri verirken görmenizi sağlamaya çalıştığımız iki şey vardı. İlki partimizin İK yoldaş tarafından ortaya konulan siya- si-ideolojik programının bugünkü durumla kıyaslandığında onun bilimsel karakterini görmeyi sağlamaktı. 1972'de yazılmış bu program, Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısının yarı-

feodal, yarı-sömürge olduğunu, Türkiye'nin bağımsız değil her yönüyle emperyalizme bağımlı olduğunu, Türk egemen sınıflarının ideolojisi olan Kemalizm'in faşizm olduğunu, dolayısıyla devletin de başından beri faşist olduğunu, Türkiye'de faşizmin gelip geçici bir olay olmadığı ve sürekli olduğunu, onun yenilgiye uğratılmasının ancak bir silahlı devrimle mümkün olduğunu;

Türkiye devriminin demokratik karakterli halk devrimi olduğu, bu devrime işçi sınıfının ideolojik önderliğinin şart olduğu, köylülerin (yoksul ve orta köylüler) devrimin temel (ana) gücünü oluşturduğunu, bu nedenle devrimin tek yolunun silahlı halk savaşı yolu olduğu, halk savaşının kırlardan başlayış şehirlere doğru inişli çıkışlı olarak parça parça ilerleyerek zafer kazanacağı; Türkiye sınırları içinde iki ulusun bulunduğu, bunların Türk ve Kürt ulusu oldukları, hem Kürt ulusunun, hem de Türk halkı ve diğer milleyetlerden halkın düşmanının aynı düşmanlar olduğu, bunların emperyalizm, komprador kapitalizm ve feodalizm olduğu, bunlara karşı mücadelenin de parti önderliğinde ortak olması gerektiği, TKP/ML dışındaki diğer devrimci örgütlerin komünist olmadığı, hemen tümünün sosyal şoven, çoğunun reformist ve darbeye bel bağlayan ara sınıf temsilcileri olduğu, (o dönem) Rusya'nın sosyalist değil sosyal emperyalist bir devlet durumuna geldiği, ancak Sovyet halklarını aldatmak için sosyalist maske kullandığı, Hem ulusal planda, hem de uluslararası proletaryanın mücadele platformunda Mao Zedung yoldaşın düşüncelerinin Marksizm-Leninizm biliminin yeni koşullarda ilerletilmiş hali olduğunu, Maoizmin, Marksist bilimin üçüncü nitel aşaması olduğunu, 27 yıl önce tespit eden partinin bugünkü tarihsel süreçle nasıl da haklı çıkarıldığını görmemizi sağlamak.

İkincisi de parti denen gerçeğin gelişmesinin de gerilemesinin de iç mücadeleyle çok yakın bir bağla bağlı olduğunu, bunun insan iradesinin dışında bir şey olarak toplumsal ve tarihsel sürecin değişiklikleriyle belirlendiğini, yaşananlardan doğru dersler çıkarmayı başarmışsak iç mücadeleyi kolaylıkla sürekli iyiye, doğruya ve daha güçlenmiş bir partinin varlığı için kullanabileceğimizi de görmeyi sağlamak!

Yoldaşlar;

Partimizin kurulduğu tarihten bugüne kadar yaşadığı 27 yıllık süreci bir tecrübeyi ortaya koymuştur. Bu tecrübe parti programımızın ve mücadele hattımızın doğruluğunun tartışmasız ispatıdır. 27 yıllık süreçte hayat partimizin görüşlerini değil, bizim dışımızda "hayatta kalan" bir çok örgütün pratiğini değiştirmeye zorunlu kıldı. Ne ki bu "hayatta kalan"lar hala bilinçli değil. Çünkü bilinç, inanç getirilmiş bir sistemli düşüncenin hayata aktarılması çabasıdır ve ısrardır. Bizim 27 yıldır yüzlerce yoldaşın kanı canı pahasına ısrar ettiğimiz devrimci hat, inanılmış ve doğruluğu döne döne ispatlanmış bir siyasi programın ısrarıdır. Bu ısrarda yüzlerce yoldaşımız şehit düşmüş, hiç bir Komünist Parti'de görülmeyen düzeyde yüksek bir feda ruhu dokunmuştur. Öyle ki 25 yılda, biri partinin kurucusu ve önderi olmak üzere 4 parti sekreteri (başkanı) şehit düşmüştür. İbrahim Kaypakkaya yoldaş ve Süleyman Cihan işkencede katledilirken, üçüncü sekreterimiz Kazım Çelik ve 4. Sekreterimiz Mehmet Demirdağ çatışmada şehit düşmüştür. En üst düzeyde gerçekleşen bu feda ruhunun "tılsım"ı parti programımızın doğru ve bilimsel özüyle direkt ilintilidir.

Yoldaşlar!

Şimdi faaliyetine katıldığımız ya da çoğumuz açısından katılmaya çalıştığımız partimiz TKP/ML, Türkiye devrimcilerinin ve bilinçli emekçilerinin ve dünya komünist hareketinin birçok bakımdan ilham aldığı bir Komünist Partisi'dir.

Partimiz Demokratik Halk Devrimi, sosyalizm ve komünizmi hedefleyen mücadelesinde ilhamını ve aydınlatıcı ışığını Marksizm-Leninizm ve Maoizm'den alan Maoist bir partidir.

Partimiz, Türkiye devrimine birçok ilklerle can bedeli bir sağlam mevziler silsilesi yaratmıştır. Bunların başlıca örnekleri şunlardır:

İşkencede ser verilip sır verilemeyeceğini İK yoldaş hayatıyla;

İhbarcıların cezalarının ölüm olacağını Sinan Cemgil'in ihbarcısı Mustafa Mordeniz'in 1972'de Kürecik'te bizzat önder yoldaş tarafından cezalandırılmasıyla;

Kadınların kurtuluşunun devrimle mümkün olduğunu, kadının devrime katılmasının ona kendisine güvenmesi gerektiğini öğrettiğini ve hayatın hiç bir alanında, kavganın hiç bir biçiminde erkek cinsinden geri kalmadığını Meral Yakar yoldaşımızın Türkiye devrimci mücadelesinde ilk kez partimizin bir üyesi olarak polisle çatışmaya girip şehit olmasıyla;

1977'de Toptaşı cezaevi baskınıyla, cezaevinin tahliye edilmesi eylemiyle ve sonraki tarihlerde sayısız firar eylemini başarıyla örgütlemesiyle;

Yine 1977'de İstanbul Ümraniye'de ilk gecekondu direnişini gecekondu halkını can bedeli bir direnişe örgütleyerek 12 şehit vererek evlerini yıktırmamasıyla;

12 Eylül 1980'den altı ay önce Selimiye cezaevinde MLSP-B ile birlikte ilk kitlesel cezaevi isyanını gerçekleştirip 12 askeri 17 saat rehin alarak sonuna kadar gaz bombaları altında direnişiyle ve yine aynı cezaevinde ilk kitlesel açlık grevini gerçekleştirerek başarıyla sonuçlandırmasıyla;

Yine 12 Eylül 1980'den 20 gün önce saldırıları püskürtmek için Davutpaşa kışlasında 300 kişilik bir ortak ölüm orucuna önderlik yaparak bu eylemi başarıyla sonuçlandırması ve açlık grevleri ve ölüm orucu eylemlerinin teorik programını devrim tarihine mal edişiyle;

Askeri olarak devletin en temel koruyucu ve terörist kurumları olan asker, polis ve MİT gibi unsurların cezalandırılmasıyla;

1980'de ilk siyasi toprak işgalini Dersim'de gerçekleştirmesiyle ... partimiz devrim mücadelesi boyunca temel yönelimler ve temel devrimci stratejik ve taktik ilke ve politikalarla devrimin temel taşlarını döşemiştir.

Partimiz, faşist askeri darbeler karşısında darbeler ne kadar "güçlü" görünürse görünsün ona karşı canla

başla silaha sarılmanın ve yüzlerce şehit pahasına zayıf bir durumu güçlü ve avantajlı bir duruma getirmenin örneğini 12 Eylül askeri faşist darbesi karşısındaki tutumuyla ortaya koymuş, küçük burjuva ve oportünist sol grupların çoğunun pılını pırtını toparlayarak ülkeyi terk etmekle halkı sürükledikleri güvensizlik ortamından çıkararak halk için güven unsuru olmanın samimi tarzını ortaya koymuş bir partidir.

Partimiz, 12 Eylül zindanlarında, faşizmin siyasi esirleri teslim alma programlarının insanlık dışı zulmüne karşın partiye, devrime ve halka bağlı kalmanın destansı direnişlerini yaratan ve bunu bir militan silah olarak dalga dalga ülkenin tüm zindanlarına mal etmeyi başarmış bir partidir.

Ve partimiz, bir çok örgütün birbirine kurşun attığı ortamlara rağmen, ilke olarak halk saflarında olan birey ve gruplara şiddet kullanılamayacağını ve iç ideolojik-siyasi mücadelenin de iki çizginin tartışmasıyla çözüleceğini ısrarla göstermiş, böylece farklı görüşte olsalar bile partide kaldıkları ve partiyi güçlendirdikleri ölçüde yoldaşlarını sevmenin ve devrimci birey ve gruplara zor kullanılamayacağının tutarlı geleneğini pratiğiyle defalarca ortaya koymuş bir Maoist parti olmuştur.

İşte bizler bu görüşlerin, bu onurlu mirasın sahibi bir partinin siyasal programını devrimle taçlandırmak için mücadeleyi kabullenmiş gönüllü devrimcileriz. Öyleyse parti saflarında örgütlü mücadeleyi kabul ettiğimiz andan itibaren her zaman göz önünde bulunduracağımız şey, bundan sonraki yaşamımızın sıradan, öylesine sürüp giden bir yaşam olmadığını, örgütlü devrimci olmanın bizden partimizin görüşlerine ve onun yüzlerce üyesi ve militan savaşçısının kanı canı pahasına Türkiye halkına miras bırak- tığı onurlu geleneğe bağlı kalmak ve bu mirasa kendi çabamızla bir şey katmaktır. Çünkü biz inançlarımızla hareket eden ve gönüllülerden oluşan bilinçli militan bir partinin taraftarlarıyız. Mücadeleye zorla, dayatmayla katılan insanlar değiliz. Kendi yaşamımızı, toplumumuzu ve dünyayı iyiye, güzele ve özgürlüğe doğru değiştirmeye çalışanlarız ve bu değerlerle kendini eğiten, değiştiren ve dönüştüren partinin militanlarıyız. Biz kendimizi eğittikçe partiyi, parti bizi eğittikçe biz de çevremizi eğiten olmalı ve her yeni gün kendimizi daha bilinçlenmiş, daha kararlı hale gelmiş ve devrim mücadelesine daha yüksek bir feda ruhuyla katıldığımızı hissedebilmeliyiz. Çünkü biz toplumu yeni insanla değiştirmeyi şart koşmuş mili- tanlar birliğiyiz. Biz dünyadaki sınıf mücadelesi süre- cinin her bakımdan yeni ve ileri bir örgütüyüz. Çünkü biz Marksizm-Laninizm ideolojisinin en yeni, en yüksek bilimi olan Maoizm'in savunucularıyız. Hayatımızın ve mücadele hayatımızın en zor, en karmaşık görünen çelişkilerini bu ideolojiye başvurarak rahatlıkla kolay- lığa, basit araca ve zafere çevirebiliriz. Yeter ki yılmadan, usanmadan ve sıkılmadan sürekli okuyabilmeli ve inceleme-araştırma yapabilmeli ve tartışabilmeliyiz. Yeter ki kahve köşelerinde tünemiş basit insanlar olmak- tan, zamanımızı sabahtan akşama kadar yalan ve dolanla kafa yıkayan televizyon karşısında tüketen amaçsız insanlar olmaktan çıkabilmeyi öğrenelim. Çünkü devrim sadece partiye "iyi bilene" havale edilemeyecek kadar boyutlu bir görevdir. Devrim denen o muazzam alt üst oluş, devrimle insanlığını ve kurtuluşunu bulacak her ezilen sınıf bireyinin; kadın-erkek, genç-yaşlı yığınların kucaklarında kavranır ve milyonların elleri üstünde, baş üstünde taşınır. Devrim, milyonların elin, kolun, kafanın bir araya gelmesi ve her insanın yeteneğini, bilincini ve çabasını kattığı bir ortak emeğin meyvesidir.

Geldiğimiz tarihi basamakta gördüğümüz şey, partimizin siyasi yöneliminin tartışmasız ispatı olmuşsa, bize düşen görev hızla ve titizlikle öğrendiğimiz ölçüde parti politikasını çevremizdeki emekçilere götürmek, onları parti faaliyeti içinde örgütlemektir. Öğrenmek ve öğretmek, mücadele etmek ve mücadeleye yeni yeni insanlar katmaktır. Ve tüm çabamızı, tüm imkanlarımızı halk savaşı mücadelesini desteklemek, güçlendirmek ve geliştirmek yönünde seferber etmektir. Yani, madem devrim başından sonuna kadar silahlı bir devrimci savaş yoluyla elde edilebilir, öyleyse her yoldaş çalışmasında şunu düşünmelidir: Çevremde benimle birlikte gerilla savaşına katılacak kaç insan hazırlayabilirim, gerillaya sunacağım askeri imkan; silah, dürbün, telsiz, cephane, yiyecek, giyecek vb. var mı, bunları nasıl elde edebilirim ve gerillaya ulaştırabilirim?

Aynı ortamda, aynı köyde, aynı mahallede, aynı işyerinde, aynı okul- da... birlikte olduğum, tanıdığım, ara sıra sohbet ettiğim, dertleştiğim, sorunlarını paylaştığım, hayattan habersiz, geleceğinden güvensiz ve umutsuz kaç insanı gerçeklerden haberdar eder, onları kendi gelecekleri için mücadele etmeye seferber edebilirim. İşte sorun budur. Devrimci olmak, devrime inanmak ve devrimin emekçi yığınların ortak kavgasıyla kazanılacağını bilenler için devrimcilik hayatın her alanında ve günün her anında devrim için çalışmaktır. Çünkü devrimcilik, mesaisi belli bir memur vazifesi değil, sürekli ve sonsuz bir çabayla, insanlığın tümünü sömürüsüz, sınıfsız ve sınırsız bir kardeşlik dünyası olan komünizme ulaştırana kadar samimiyetle mücadeledir. Kendini, toplumu, ülkeyi ve dünyayı değiştirme mücadelesidir.

Bütün bunları hayat içinde nasıl gerçek kılabiliriz? Öncelikle tüm örgütlü yoldaşların yapacağı kayıtsız koşulsuz şey, hangi düzeyde olursa olsun, aldığı ve/veya parti tarafından verilen görevi tereddütsüz yerine getirmesidir. Görev ve sorumluluklar iyi ya da kötü, zor ya da basit, küçük ya da büyük oluşlarına göre ayrım yapılarak değil, yapılması gerekli olduğu için bu görevler

başarılmalıdır. Hayatın her alanında da gördüğümüz şey, büyük görevlerin, büyük başarıların ve en büyük zaferin öncesinde hep irili ufaklı küçüklerin başarılmasıyla olduğudur. Söz gelimi dünya şampiyonu olmak için bir hal- terci yıllarını verir. Ağırlıkları gram gram arttırarak kaslarını güçlendirir ve bilmem kaç yıl sonra onu şampiyon yapacak ağırlığı kaldıracak güce eriştirir. İnsanın siyasi, ideolojik, askeri olarak gelişmesi de böyledir, devrimin hazırlanması da böyledir. Yeter ki tespit ettiğimiz hedefe yürürken kesinlikle azimli, kararlı ve coşkulu olmasını bilelim. Ki zaten bizim işimiz, yani halk savaşı mücadelesiyle demokratik devrime zafer tacı giydirme ve sonra sosyalizmi inşa etme ve tüm dünya halklarıyla komünizm dünyasında kucaklama uğraşı, insan soyunun şimdiye kadar girişmediği büyük ve yüce bir davaya sahiplik işidir. Bu mücadelenin zafere doğru gidişini hazırlayan her iş, her görev, her söylenmiş söz, büyük, onurlu ve coşkulu bir çabadır.

Neredeyse bin yıllık bir ömürle kök salmış, ama gövdesi ve görünen tüm cüssesi tümüyle çürümüş ve çöplüğe atılması geciktikçe daha çok insanın yaşamına mal olan ve milyonlarca insana acı, açlık ve yokluk çektiren bu düzeni yıkmak, onun yerine demokratik ve özgür bir düzen getirmek için hepimizin bu çürümüş, zalim düzeni iyi tanımasını gerektirdiği gibi, kurmaya çalıştığımız yeni düzenin teori ve pratiğiyle hızla donanmamızı da gerektirir. Bu kolay bir uğraş değildir. Bu uğraş bilinç, kararlılık ve cesaret ister. "Ben bu işe varım" diyen kadın-erkek her yoldaş, onurlu bir yaşamın dik başlılığına da hak kazanmış demektir. Yeter ki insanlık tarihinin bu en son ve en yüce kavgasına katılmaya karar verelim, sonrası daha kolay olur. Çünkü sonrası sıradan bir insan olmaktan çıkmaktır. Çünkü sonrası devrim için uğraşmak ve uğraş içinde başarabileceğini görmektir.

Faşizmin emekçileri, sıradan ve "basit" insanlar seviyesine tutmakta çalışması bilinçli bir siyasettir. Çünkü faşizm emekçi insanların kendi kaderini belirleme mücadelesine girdiklerinde yeteneklerinin de ortaya çıkacağını bilir. Bir çok şeyi bir tarafa bıraksak dahi onun en çok korktuğu şey emekçilerin mücadele içinde YÖNETEBİLECEKLERİNİ, ve TOPLUMSAL FAALİYETE ÖNDERLİK EDEBİLECEKLERİNİ kavramasından korkar. Çünkü "sıradan ve ayak takımı" olarak gördüğü yığınlar bu gerçeği fark ederlerse faşist, sömürücü ve zalim bir yönetime başkaldırırlar. "Biz de kendimizi yönetebilir ve toplumun ilerlemesine önderlik edebiliriz" derler. Hem de insanın ezilmesi, sömürülmesi ve ölmesi için değil; insanın özgür, eşit ve yaşaması için yönetiriz ve yönlendiririz. Öyleyse eğitimsizlikten, baskı altında kalmaktan yaşamımızı ve dünyayı değiştirme mücadelesinden alıkonmaktan kaynaklanan ve "basit insanlar" derekesine indirilmiş kişiliğimizi de devrimci mücadele içinde yüceltme fırsatı bulmak zor değildir. Yığınlar, yani üreten ve yaratan yığınlar, hayatın her alanına ilişkin sonsuz sayıdaki yaratıcı yeteneğe sahiptir. Eğer bu yeteneklerimizi baskıdan, korkudan ve bilinçsizlikten dolayı kendimizle birlikte sünepe sünepe sürüyerek mezara götürmek istemiyorsak, hep faşizm tarafından kölece yönetilmeyi elimizin tersiyle bir tarafa itmeli ve YÖNETMEYE karar vermeliyiz. Milyonların örnek aldığı saygın bir kişi durumuna gelmek istiyorsak, milyonların ortak kurtuluşu için yiğitçe bir kavganın içinde bilincimizi ve gücümüzü şaha kaldırmalıyız. Kendimizi eğitilmenin ve yenilenmenin parlak dünyasına atmalıyız. Bu dünyanın da yığınların işi olduğu ve öğretmeninin de sınıf mücadelesinin pratiği olduğu içine girildiğinde rahatlıkla görülür.

Hem emekçinin bilime ve tarihin dizginlenemez akışına inanan her bilgi sahibi insanın sıradanlığı bırakıp sınıf mücadelesinin aktif bir kişiliği durumuna gelmesi hem mümkündür hem de kaçınılmaz bir insanlık görevidir. Bu gerçeği ortaya çıkaran işçi sınıfının bilimi olan Marksizm-Leninizm-Maoizm ve bu bilimin savaşçısı parti! bizden boş umutlarla oyalanmamamızı bekliyor. Parti, sermaye düzeninin bireylere hazırladığı bencillik batağından uzak durmamızı bekliyor. Çünkü bencillik insanın yakıcı özlemini duyduğu özgürlük isteği süre- cinde, insanı birey olarak mutlu etmediği çok açık olarak ispatlanmıştır. Çünkü birey hayvan değil, sosyal bir varlıktır. Mutluluk ve mutsuzlukta toplumsal bir olgu olmuştur. Örneğin bugün ayda 3-5 milyon liraya konfeksiyonda çalışan milyonlarca genç kız ve erkekten hangisi mutludur? Ya da para ve milliyetçilik duygularıyla aldatılarak devrim mücadelesinin karşısına sürülmüş, hangi paralı insan avcısı, MİT'i, iti, özel timi ... gerçekten mutlu mudur? Elbette hayır. Mutluluk bireysel olarak mümkün olmadığı gibi, karın tokluğu da mutluluk değildir artık. Kendini gerçek anlamda tanımlama ve bütün özellikleri ve değerleriyle kendini bulma sürecine girmiş insanlık artık kölelik düzenindeki gibi kamçı yemediği ve öldürülmediği için duyduğu mutlulukla yetinen değildir. Bugün insan, ağalık döneminin özlemi olan bir parça toprak ve bir tas sıcak çorbanın mutluluğuyla yetinmeyendir. Bugün insan işgücüne pazar bulup karnını zar zor doyuran bir ücret almakla da mutluluğu yaşayan değildir. Milyonlarca işsizi, topraksızı ve evsizi çıplak mutsuzlar olarak bir tarafa bıraksak bile mutsuzları azaltamayız. Bugünkü insan hem teknolojinin insan yaşamına getirdiği kolaylığın seviyesine uygun bir mutluluğu isteyen hem de insanı zihinsel olarak geliştirip getirdiği seviyeye paralel olarak ihtiyaçları boyutlanmış ve mutluluk kavramını doldurabilecek istekleri gelişmiş olan insandır...

Yani artık bugün insan olmak en temelde yaşama zorunluluğunun kesin olarak garanti altına almayı sağlayabilmişse insandır. Bugün insan olmak, tüm yeteneklerini engelsiz ve yasaksız olarak ortaya koyabilmişse, ne düşünüyorsa onu söylemeyi, yasaksız propaganda etmeyi koyabilmişse insandır. Bugün insan olmak, düşünen, üreten diğer insanlarla birlikte sosyal bir varlık olduğunun bilincinde olarak gerektiği kadar dinlenmeyi, bir sağlık problemi olduğunda hiç bir maddi kaygı duymaksızın o problemle ilgilenebilen tam teşekküllü sağlık kurumlarında tedavi olmayı bir hak olarak kullandığı, herkesin eşitçe yararlandığı öğretim ve eğitim kurumlarını kendisinin ve toplumun geleceğine yönelik düzeyde hizmetine sunmuşsa insandır. Bugün için

insan; kişisel kabiliyetlerini en yüksek eğitim ve öğretim kurumlarında ülkesinin ve insanlığın yararı için geliştirmek isterken önüne çıkarılan "fakirlik" engelini geride bırakmışsa insandır. Bugün için insan, hem birey olarak kendisine hem de insanlık soyuna karşı girişilen yabancılaşmayı ortadan kaldırmışsa ve bugün için insan kendi soyunun, insanın, insandan kaynaklanan her türlü eşitsizliği ortadan kaldırmışsa ve insanlık soyunun ortak kardeşliğini sağlamışsa insandır. Ama bunların hiçbiri olmadığına göre insan yoktur diyebilir miyiz? Hayır. İnsan vardır ama yabancılaşma damına hapsedilmiştir. İnsan vardır ve insan insanlığını, insana layık bir yaşamı kazanmak için can bedeli bir mücadeleye girerek insanlık erdeminin bayrağını yukarıya kaldırarak köleleştirilmiş milyonlara şöyle bağırıyor: Gel şu bayrağın etrafında toplanarak, yani mutluluğun, erdemin, dünyasına koş, orada eşitsizlik, açlık, kıtlık ve kölelik yoktur. Ve gerçekten böyle bir gelecek istemekte samimiysen ağlayan, acı çeken, ölen, hapishanelere doldurulan, aşağılanan, horlanan ve köleleştirilen bir duruma illallah diyebilmişsen ayağa kalk, yürü, isyan et. Kazanırsın! Kimdir bu bayrağın, bu kavganın ve bu çağrının sahipleri? Bunlar komünistlerdir. Bunlar Komünist Partileridir. Bunlar biziz. Bunun bilincinde olarak çabamızı arttırmalıyız.

Komünistler gerektirdiği kadar insan olarak yaşamanın olanaklarından, toplumun tüm üreten ve yaratan insanları gibi yalıtılmışlardır. Ama komünistler sürü ruhlu "insan"lardan farklı olarak olup bitenlerin farkına varmış, insanlığa karşı kurulmuş düzenleri değiştirmeye çalışma mücadelesine girmişlerdir. Komünistler ve devrimciler, yani bizler, dünyanın halihazırdaki haksızlıklarını, baskı ve zulüm düzenini değiştirmek bilinciyle savaşıma koyulmuş ve sömürü düzenince dayatılan "kader"i değiştirmeye karar vermiş olanlarız. İnsanlığın kaderi böyle yazılmışsa, bizler de insanlığın en bilinçli, en yürekli ve en gerçekçi insanları olarak bu kaderi onu yazanlarla birlikte tarih sayfasından sileceğiz, böyle bir kaderi de, insanlığın bu köleleştirilmiş halini de kabul etmiyoruz diyenlerdeniz. İşte böylece komünist-devrimci olmanın bir özelliği daha belirlenmiş oluyor. Devrimcilik tarihsel gelişmenin kanunlarına bilinçli omuz vermenin yanı sıra insan olarak hem kendininkini hem de bu tek başına mümkün olmadığı için diğer ezilen insanlarla birlikte yaşamı yaşanılır kılma ve her saniyesinde tat alınır duruma getirme mücadelesi olarak belirir. Ve bunların tümü mücadeleyle ve bu mücadelenin sonuçlandırdığı devrimle gerçekleşir ve garanti altına alınır.

Yoldaşlar;

Devrimi gerçekleştirmek için devrimin ihtiyaç duyduğu bütün araçları, doğru ve bilimsel siyasetleri, başarı kazanmanın yöntemleri bulabileceğimiz yer yine devrimci mücadele pratiğinin kendisidir. Çünkü bu pratik, işçilerin, yoksul köylülerin ve dinamit kutusu taşıyan emekçi gençliğin ortak pratiğidir. Çünkü bu mücadele pratiği halkın pratiğidir. İnsan bilgisinin en zengin kaynağı da oradadır. Yani halkın içindedir. Halk sonsuz hazineleri içinde barındıran bir deryadır. Bütün yoldaşları halka gitmeye ve halka giderken kendilerine güven- meye, halka güvenmeye, bildiklerini halka öğretmeye, halkı can kulağıyla dinleyerek onları öğrenmeye koşar adım cesaretli dalışlar yapmaya çağırıyoruz. Zaman kaybetmek, tereddüt geçirmek, çektiğimiz acı ve sıkıntıların doğasının artmasına, faşizmi ve tüm zalimleri cesaretlendirmek anlamına gelir. Her tür zorluğun üstesinden gelebiliriz. Çünkü biz inançla canımız ve kanımızla devrim istiyoruz. Zalimlerin bizden alacakları başkaca da bir şeyimiz yoktur. Onlar korksun biz değil.